

Gänget bakom **Fjorton suger**:

Ställ inte ut regissörsstolen!

Ungdomsfilmerna *Fjorton suger* har gjorts av en kvartett 25-åringar som arbetat mycket oortodox och gjort film på sitt alldeles egna sätt. De har regisserat, klippt, fotat och tagit upp ljudet tillsammans, lite som det fallit sig med lättburen, hopplånad dv-teknik. Därtill en extrem lågbudgetfilm. Får man göra så? Zoom stämde träff med Filippa Freijd, Martin Jern, Henrik Norrthon och Emil Larsson, från Skåne.

AV ANDREAS HOFFSTEN

Själva ser de förstås sitt sätt att arbeta som ett kollektiv som den naturligaste sak i världen och ler smått förläget när de får frågor i stil med; Hur kan man bara göra en film för 800 000 när en normal svensk film kostar 25 miljoner? eller; Menar ni allvar med att vem som fotade mer berodde på vem som var trött i armen? eller; Gick ni verkligen på rullande schema vem som skulle regissera?

– Njaoo, fast vid känsliga scener med Emma så var det nog mest jag som regisserade dom, flickor Filippa Freijd in. Det var nog också så att vissa skådisar hade vi respektive var och en lätt att samarbeta med, så det var nog lite det som styrde också.

Vi talar om manusarbetet och jag kan inte låta bli att uttrycka mitt gillande av den naturliga dialogen och den var-

dagslättä känslan i filmen som i sina bästa stunder ligger på nivåer som minner om Roy Anderssons *En kärlekshistoria*.

Filmerna berättar historien om 14-åriga Emma som vill vidare i livet och bryta upp från invanda mönster för att istället träffa nya vänner och mer mogna killar. Men under en blöt och föräldrafri fest våldför sig hennes äldre brors kompis Patrik på henne i det burgna villaområdet i Helsingborg där filmerna helt och hållet spelades in. Resten av filmerna handlar om hur hon tar sig ur och förbi detta trauma, delvis med hjälp av en fint tecknad, lite trevande, kärlekshistoria med jämnåriga Aron, som är skejtare.

Martin Jern har (hör och häpna!) skrivit manus alldeles själv:

– Vi ville försöka fördjupa berättelsen och filmens karaktärer så vi bestämde tidigt att det skulle bli en långfilm. Det där som många säger att det är lättare att först göra en kortfilm tror vi inte på. Man kan göra film på så många olika sätt, det gäller framför allt att bestämma sig för vad man vill.

– Vad jag vill säga är väl kort och gott att det inte är så himla svårt – steget är större i ens huvud, just att göra en långfilm, söker Martin precisera.

Inspelningen tog sex veckor och det var nio personer i teamet; foto, regissör, två som skötte ljudbommen, en scripta, en inspelningsledare, en ljud-

tekniker och sen en klädansvarig och en kock!

– Maten är jätte viktig, vi ville vara ett litet team både av ekonomiska skäl men också för att kunna trivas tillsammans och skapa förtroende i gruppen, det är också nästan bara amatörer bland skådespelarna, förklarar Emil Larsson. ”Vi spelade bara in i egna eller kompisars föräldrars villor och på platser vi kände till sen vi själva var – ja, yngre (allmänt fniss i gruppen). Sen har vi försökt vara diskreta, inte spärrat av och ställt ut en flott regissörsstol mitt i gatan för att visa att här är vi! Då går det mycket lättare.”

Men hallå, fyra viljor, blev ni aldrig ovänner?

– Visst kunde vi bli oense, men vi bråkade aldrig (här höjde Filippa lite på ögonbrynen!). Grunden ligger ju i att vi vill jobba ihop, säger Henrik Norrthon, ”den bästa idén vinner”.

Salomoniskt kan tyckas, likafullt imponerande.

Avslutningsvis frågar jag om deras syn på ungdomar idag, om sexualiseringen av ungdomstiden.

– Den har blivit så mycket hårdare bara på tio år sen jag var i deras ålder, menar Filippa Freijd, det är ett jäkla tryck de är utsatta för samtidigt som de är så osäkra under ytan, precis som vi alla var en gång.

Se även filmhandledning i detta nummer.